

paa Listen, og efter den Theori, der her fremsættes, skulde vi ogsaa høre os for dette Skjøn med Hensyn til Spørgsmaalet, om vi vilde optage Manden eller ikke. Den Logiske Følge af de Dplysninger, der her foreligge, og som vi skulle høre os for, bliver den, at Regtelsen af Indfødsret til Landets Borgere — man kan være Borger uden at være Underaaet i den Forstand — beror paa første Haand paa Landets Politimestere. Ingen, som læser de Aktstykker, der foreligge, kan negte, at det er det, man byder os, og hvis vi ikke ville gaa ind paa denne Theori, kommer man med Bussemænd; vær saa god, kom med dem! Naar nu altsaa Politimesteren, som efter Ministerens Skjøn har Ret til at negte sin Anbefaling, gjør det, saa negter Ministeren at sætte Manden paa Listen, og saa høre vi os for Ministeren og sige, at det er efter Reglerne. Nu vil jeg spørge, hvorledes denne Politimesters Stilling er. Denne Politimester har afgivet en Erklæring, som af mange Borgere er modsat, det vil sige, de have udtalt sig ganske anderledes om vedkommende Andrager end Politimesteren. Om Politimesterens Forhold fra første Færd med Hensyn til dette Andragende foreligger der ikke nærmere Dplysninger, dem har Udvalget ikke skaffet og har vel ikke kunnet skaffe; men jeg maa dog tillade mig at fremhæve det, eftersom man vil fremstille for os, at det beror paa Politimesteren, om Indfødsret skal negtes eller ei. Den 4de Mai skriver vedkommende Andrager, og jeg maa i Parenthes bemærke, at det er ingen Forbrydelse at andrage om at faae Indfødsret i et Land, hvor man har været bosat, har Familie og drevet Næring i en Række af Aar uden at træde Loven for nær. Om nogen Begunstigelse kan der ikke her være Tale, Forholdet er gjensidigt. Man kan glæde sig over, at Vedkommende vil søge Indfødsret, og denne kan glæde sig over at faae Indfødsret; Glæden maa være gjensidig. Altsaa, den 4de Mai søger den Vedkommende om Indfødsret, og den 24de Mai forlanger Indenrigsministeren Erklæring fra vedkommende Byraad. Der kommer ingen Erklæring, ingen Dplysning. Det er Politimesteren, der som Borgmester har Sagen i sin Haand; det er ham, der fastsætter Dagsordenen, fremlægger Sagen i Byraadet og saaledes fremlægger dets Erklæring. Det er den Samme, der efter Ministerens Erklæring skal bestemme, om Vedkommende skal have Indfødsret eller ei; men hvad der her er Tale om, vedkommer ikke Spørgsmaalet om hæderlig Wandel, men vedkommer Forretningssagen. Den 16de Juni faar Byraadet en Saamindelseskrivelse, og først den 17de

Juli, 2^{1/2} Maaned efterat Andragendet er indgivet, og ca. 2 Maaneder efterat Ministeriet har afsættet Erklæringen, først da forelægges Sagen i Byraadet, og derefter indsendes Sagen først efter 14 Dage til Amtet. Udvalget siger, at det synes foranlediget ved Erindringskrivelsen af 16de Juni, og jeg vil fremstille dette i Forbindelse med, hvad jeg har at sige om den vedkommende Embedsmand; thi det gaar ikke an, at vi behandle den Slags Sager paa den Maade, at Statens Betjente, Statsembedsmænd, som Folket lønner, for at de skulle udføre deres Embedstjeneste, behandle den Slags Sager paa den Maade uden Indsigelse. Det maa anses fuldstændig umedholdeligt, at en Borgmester tilbageholder i 2—3 Maaneder et Andragende, som er indleveret i rette Tid. Vedkommende Politimester har der overtraadt de reglementariske Bestemmelser for sin Embedsvirkomhed og givet os Ret til at skjønne, at enten maa han efter den almindelige Regel være en sløset Embedsmand, som for tjener Ministerens særlige Baaagtning, eller han maa have taget ganske særlige Regler for dette enkelte Tilfælde, og da maa vi nok spørge, af hvad Grund han opholder dette personlige Spørgsmaal, naar han ikke ellers har den Bane at løse med sine Forretninger. Det Sidste skulde man ikke antage, siden han nylig er bleven forshyttet . . .

Formanden (Krabbe): Naar det ærede Medlem mener, at der er anvendt utilbørlig megen Tid, vilde det dog, navnlig af Hensyn til Thinget selv, være bedre, at andre Udtryk blede brugte.

Berg: Jeg maa sige til den meget ærede Formand, at naar en af mine Medborgere bliver Gjenstand for den Behandling, som den vedkommende Mand, der ingen Forbrydelse har gjort, har maattet være Gjenstand for her efter den paagældende Politimesters egne Udtryk og Erklæring og den Betydning, man vil tillægge denne Politimester og Embedsmand i saadanne Forhold, som vedkomme Landets Borgeres Retigheder, maa jeg ikke blot for dette Tilfældes Skyld, men for Sagen i Almindelighed anse mig for fuldt berettiget og tillige anse Spørgsmaalet for at have saa almindelig Betydning ogsaa i Fremtiden, at det er meget streng Dmtale værd. Jeg holder mig meget nøie til det Foreliggende og dets Belysning; det slutter sig indenfor de Grunde, den ærede Minister anfører.

Formanden (Krabbe): Naar det ærede Medlem fastholder Berettigelsen af